

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

ΣΑΝ ΝΟΡΜΑΛ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Χαμένα Κορμιά, Τετράγωνο 2011

Τελευταία πόλη, Γαβριηλίδης 2012

Ουρανός Κάτω, Πάπυρος 2014

Μπλε ήλιος, Μεταίχμιο 2021

ΔΙΗΓΗΜΑ

Όπως και αν έρθει αυτό το βράδυ, Μελάني 2017

ΠΟΙΗΣΗ

Απαπνεζα, Γαβριηλίδης 2014

Ποτέ πια εμείς, Μελάني 2019 (Βραβείο Ποίησης, Βραβεία Βιβλίου
Public 2020)

Διονύσης Μαρίνος

ΣΑΝ ΝΟΡΜΑΛ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2024

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Διονύσης Μαρίνος

ISBN 978-618-03-3940-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83940

Κ.Ε.Π. 6082, Κ.Π. 19794

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,
fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Για τα μάτια σου μόνο

ΗΜΟΥΝ Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΟΚΟΤΩΝ. Για χρόνια πίστευα πως θα ερχόταν εκείνη η μέρα που θα έπαιρνα το χρίσμα. Βασιλιάς, γιατί όχι; Συνέβη τη στιγμή που έστρεφα το όπλο μου στο πρόσωπο εκείνου του δύσμοιρου ταμιά. Μια φασματική αίσθηση με κυρίευσε. Όχι φόβος. Τον είχα ήδη ξεπεράσει προ πολλού. Ούτε καν ένας στρόβιλος αδρεναλίνης, που, έτσι κι αλλιώς δεν μου έλειπε, αλλά κάτι εντελώς αφύσικο, που δεν θα έπρεπε να με επισκεφθεί εκείνη τη στιγμή που όφειλα να είμαι απόλυτα νηφάλιος.

Μια σκέψη σαν πόρος που άνοιγε το στόμα του γέμιζε το κεφάλι μου με κενό αέρα. Οι συνάψεις μου κουδούνιζαν στο κενό. Το σώμα μου γλιστρούσε σε μια εμπειρία ολέθριας ευχαρίστησης.

Αισθανόμουν πως ξεπετάχτηκα από τις σελίδες κάποιου ριπρ περιοδικού, από αυτά που μου άρεσε να διαβάζω μικρός. Έβλεπα τον εαυτό μου έξω από τον εαυτό μου, σαν να μην ήμουν εγώ, αλλά ένας Λέστερ Λιθ, ο εκθαμβωτικός κακοποιός που έφτιαξε ο Ερλ Στάνλεϊ Γκάρντνερ, και μπορούσα να τον διαβάζω με μανία στο *Detective Fiction Weekly* ή ένας Έβερχαρντ, δημιούργημα του Γκόρντον Γιανγκ, του οποίου τις γρήγορες πιστολιές απομνημόνευα σαν τιτιβίσματα πουλιών

καθισμένων στο περβάζι ενός ανοιχτού παραθύρου, κάθε βδομάδα στο *Adventure*.

Βέβαια, αν κάποιος με παρατηρούσε με προσοχή τη στιγμή που λήστευα το πολυκατάστημα Max Store, απέναντι ακριβώς από το Μητροπολιτικό Πάρκο του Σαν Νορμάλ, και σίγουρα όχι οι πελάτες που βρίσκονταν μέσα στο κατάστημα, αφού τους είχα ζητήσει ευγενικά να ξαπλώσουν στο πάτωμα και να βγάλουν τον σκασμό, «επιτέλους, γαμώ τον θεό σας, σκάστε» τους φώναξα με ευγένεια, ούτε οι υπάλληλοι που με κοιτούσαν με βλέμμα γεμάτο φόβο και απελπισία, αν, λοιπόν, αυτός ο ένας, ας πούμε, ο εξωτερικός παρατηρητής με κοιτούσε καλά, θα διαπίστωνε πως δεν είχα πάνω μου τίποτα από τη σκληροτράχηλη σιγουριά των χάρτινων ηρώων μου, ούτε το αβίαστο τουπέ των πωρωμένων δολοφόνων, που δεν κυλάει ίχνος αίματος στις φλέβες τους.

Μάλλον παραγμένο θα με έβλεπε και θα είχε και δίκιο. Μια εγκάρσια ρωγμή διέτρεχε τον εαυτό μου από πάνω έως κάτω. Σχεδόν άγγιζα τις ρυτίδες που είχε φτιάξει ο εαυτός μου μέσα μου. Λίγα λεπτά ακόμη αν έμενα εκεί μέσα, θα έσπαγα σε μικρά κομμάτια τζαμιού.

Η ζωή μου δεν περιλάμβανε ποτέ ακραίες καταστάσεις: η δυσκολότερη που έχω να θυμάμαι είναι ένα άγριο μεθύσι μετά την αποφοίτησή μου από το πανεπιστήμιο της πόλης, όπου βρέθηκα φαρδύς πλατύς σε ένα παγκάκι και σηκώθηκα μόνο όταν είχε για τα καλά ξημερώσει και, πλέον, κινδύνευα άμεσα να με συλλάβουν οι πεζικάριοι εγκλήματος,

όπως λέγαμε τότε τους αστυνομικούς που έκαναν περιπολία, για αλητεία.

Ακόμα και σήμερα οι φίλοι μου με περιπαίζουν για το κατόρθωμά μου να μεθύσω με δύο Negroni. «Ντιν, την πάτησες σαν πρωτόβγαλτο κοτόπουλο εκείνο το βράδυ» μου υπενθύμιζαν για καιρό, θεωρώντας πως δεν ήμουν ικανός ούτε για το πιο απλό ανδραγάθημα.

Νομίζω τώρα θα έχουν αλλάξει άποψη μαθαίνοντας τι μπορώ να κάνω.

Παρά την τρομάρα μου και την αβέβαιη φάλτσα φωνή μου, «βάλε αμέσως όσα χρήματα έχεις στη σακούλα», που σκαρφάλωσε κουτσαίνοντας στο ασπρισμένο πρόσωπο του ταμιά, μέσα μου εξακολουθούσα να πιστεύω ακράδαντα πως ήμουν ένας ατρόμητος χάρτινος ήρωας, που κάθε λέξη του ηχούσε σαν ανάθεμα και κάθε του κίνηση έτριζε από δυναμισμό, ένταση και αποφασιστικότητα.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να ξεγελάσεις τον εαυτό σου, αυτός δεν είναι ο πλέον ενδεδειγμένος. Λίγο να πιστέψεις πως είσαι άτρωτος και τούτοι εδώ που έχεις κρατήσει ως ομήρους ότι είναι παραδομένοι σ' εσένα, θα βρεθείς χωρίς να το καταλάβεις με βραχιολάκια στα χέρια και την τριτονική σειρήνα των περιπολικών να έχει φτιάξει τριγύρω σου μια ηχητική παγίδα, από την οποία δεν θα ξέφευγε ούτε ένας μοναχικός λύκος. Είναι προτιμότερο να είσαι κάπως αδέξιος και να έχεις στα ρουθούνια σου την όξινη μυρωδιά του άγχους να σε ξυπνάει, παρά να πιστεύεις πως έχεις μαζέψει όλα τα φράγκα πριν καν αυτά μπουν στο σακούλι, και να ονειρεύεσαι εξωτικούς προορισμούς και παγωμένα κοκτέιλ

με πλουμιστές ομπρελίτσες να επιπλέουν στο στόμιο του ποτηριού.

Στο μυαλό μου είχα μόνο τη Θίντα.

Γι' αυτήν έγιναν όλα. Ακούγεται χαζό να κάνεις μια ληστεία για μια γυναίκα, να θέτεις σε κίνδυνο τη ζωή σου και σίγουρα να την καταστρέφεις ανεπανόρθωτα αν σε συλλάβουν για τα κάλλη μιας γυναίκας.

Μόνο που η Θίντα δεν ήταν μια απλή γυναίκα.

Για έναν απόφοιτο της σχολής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου Κλουζ η ζωή μοιάζει με τη ραγισμένη επιφάνεια της νύχτας. Πιο εύκολα πέφτεις παρά σηκώνεσαι. Δεν έχω παράπονο: Κουβαλάω στην πλάτη μου κάμποσες πτώσεις. Ποτέ δεν έγινα συγγραφέας, όπως ονειρευόμουν από μικρός, ούτε και κάποιος σημαίων θεωρητικός της λογοτεχνίας, σαν τον Μπένγιαμιν ή τον Στάινερ, όπως ονειρευόταν ο αγαπημένος καθηγητής όλων μας στη σχολή, ο Δρ. Τριστ.

«Εσύ, νεαρέ μου Ντιν, μπορείς να γίνεις ο Μπέρνχαρντ των θεωρητικών. Σκληροπυρηνικός, αρνητής, ένα περικόλειστο και αδιάσπαστο σύστημα ιδεών σε σχήμα ανδρός».

Τον διέψευσα.

Περισσότερο θυμάμαι τα γέλια που κάναμε στο πανεπιστήμιο όταν αράζαμε στα παράθυρα και βλέπαμε από κάτω να περνούν τα κορίτσια με τα ανοιχτά τους πουκάμισα, τις φούστες τους να τις σηκώνει ο αέρας και τα σανδάλια τους, που έσπαγαν τη σιωπή του εντευκτηρίου προκαλώντας μας ερωτικούς σεισμούς, που διαπερνούσαν τη σπονδυλική μας στήλη. Έχω αφήσει πολύ πίσω μου τους Ντοστογιέφσκι, τους ΝτεΛίλο, τους Μπόρχες και τους Πίντσον. Τα βιβλία τους, έτσι

όπως συνωθούνται στη βιβλιοθήκη μου, μου θυμίζουν πράξεις ανθρώπων ολότελα απονεκρωμένες. Ακόμα και η σκόνη που κάθεται πάνω τους είναι πιο ζωντανή από τις λέξεις που κουβαλούν. Με τον καιρό απώθησα κάθε έννοια λογοτεχνικότητας. Αφού δεν κατάφερα να κάνω το όνειρό μου πραγματικότητα, ποιος ο λόγος να μηρυκάζω τα έργα άλλων; Γελούσα με την καρδιά μου όταν έβλεπα να στήνονται λογοτεχνικοί καβγάδες στο διαδίκτυο για το ένα ή το άλλο βιβλίο, να πέφτουν σαν βουρδουλιές τα επιχειρήματα και οι αντεγκλήσεις, να γίνεται μάχη χαρακωμάτων από ανθρώπους που ήταν στην ουσία άκαπνοι, δεν είχαν γράψει στη ζωή τους ούτε μια αράδα, κι όμως είχαν άποψη για τη λογοτεχνία των καιρών μας μόνο και μόνο επειδή την είχαν διαβάσει. Όσο την είχαν διαβάσει, τέλος πάντων.

Όλοι αυτοί οι αμβλύνοες το μόνο που κάνουν είναι να ρίχνουν τα βρόμικα απόνερα του μυαλού τους σε κάτι που ούτε να πλησιάσουν μπορούν ούτε και να το κατανοήσουν στο μέγα βάθος του.

Να, ορίστε, Δρ. Τριστ, μιλάω ως άλλος Μπέρνχαρντ.

Αμβλύνοες, αμβλύνοες.

Το μόνο κέρδος που αποκόμισα από τη σχολή ήταν κάποιες βασικές γνώσεις φιλολογίας, που με βοήθησαν (σιγά τη βοήθεια) να κάνω ιδιαίτερα μαθήματα σε εφήβους που ετοιμάζονταν να δώσουν εξετάσεις για το πανεπιστήμιο. Ήμουν αναγκασμένος να ανέχομαι τις μεγαλοστομίες των γονιών τους, που ονειρεύονταν χρήματα και δόξα για τα τέκνα τους, και την αμβλύνοια των μαθητών μου, που το μόνο που είχαν στο μυαλό τους ήταν το σκασιαρχείο, τα πάρτι και οι σεξουαλικές

ορμές τους, που δυναμίτιζαν, αν δεν κατέστρεφαν ολοσχερώς, κάθε δυνατότητα πνευματικής συγκέντρωσης.

Αμβλύνοες, αμβλύνοες.

Και όλα αυτά για ελάχιστα χρήματα, που μετά βίας μου έφταναν ως τα μέσα του μήνα. Οι υπόλοιπες ημέρες κυλούσαν χάρη στην αναγκαστική χορηγία των γονιών μου, που μια μου έδιναν τον οβολό τους και μια σιχτίριζαν που τους έλαχε για παιδί μια τέτοια τελειωμένη περίπτωση. Ας έλεγαν ό,τι ήθελαν, δεν με ένοιαζε. Ποτέ δεν ενδιαφέρθηκα για τα χρήματα. Οι υλικές απολαύσεις δεν βρίσκονταν ποτέ στο κέντρο της προσοχής μου. Μου έφτανε να ξαπλώνω στο κρεβάτι μου και να διαβάζω με τις ώρες τα pulp περιοδικά που προμηθεύομουν από το περίπτερο κάθε εβδομάδα. Από τη στιγμή που αφαίρεσα από το μυαλό μου κάθε ελπίδα να γίνω συγγραφέας, κατέρρευσε και το τελευταίο οχυρό τύψεων που είχα χτίσει μέσα μου. Δεν χρειαζόταν πια να δίνω λογαριασμό σε κανέναν.

Δρ. Τριστ, ευχαριστώ, αλλά, όχι, ευχαριστώ – δεν θα πάρω.

Διάβαζα ό,τι μου άρεσε δίχως να κρατάω σημειώσεις και δίχως να πονοκεφαλιάζω για το τι έγραψε ο τάδε συγγραφέας και σε ποιο ρεύμα ανήκει ο δείνα. Είχα ολότελα απελευθερωθεί από τα δεσμά της διεκδίκησης. Χορογραφούσα την αποτυχία μου με στραβά βήματα, αλλά τουλάχιστον ήταν δικά μου. Ένα μελοδραματικό tango notturno τη στιγμή που η νύχτα έπεφτε καταπάνω μου σαν βαθυσκότεινο γέλιο. Τι θαυμαστή αντίθεση.

Όσπου εμφανίστηκε στη ζωή μου η Θίντα και όλα άλλαξαν.

Το σπίτι βρισκόταν στη συνοικία των Κρεμαστών Κήπων, δύο μόλις χιλιόμετρα από το κέντρο της πόλης και το Μητροπολιτικό Πάρκο, μόνο που η πραγματική απόσταση από όσους ζούσαν εκεί δεν μετριέται με τα χιλιόμετρα. Είναι ένα κοινωνικό αποτύπωμα. Είναι μια σφιγμένη γκριμάτσα χλευασμού.

Κανέναν δεν θα ακούσεις να λέει «πάω στους Κρεμαστούς Κήπους». Πρώτον διότι δεν είναι εύκολο να διαβείς αυτό το άβατο και δεύτερον, αν πεις «πάω στους λεφτάδες», όλοι θα έχουν καταλάβει ποιος είναι ο προορισμός σου. Το αγέραστο πρόσωπο του ευφημισμού σου βγάζει τη γλώσσα.

Είναι το μοναδικό σημείο της πόλης που δεν μπορείς να το προσεγγίσεις με το μετρό. Ένα περικόλειστο φορμπούρ που ορθώνει τους ώμους του σε όποιον προσπαθεί να εισέλθει δίχως άδεια, αυτό είναι οι Κρεμαστοί Κήποι. Ο δήμαρχός μας επαίρεται πως κατάφερε να φτιάξει σταθμούς ακόμα και στην πιο απομακρυσμένη περιοχή, ακόμα και σε συνοικίες που ζουν μόνο σκυλιά και γάτες, αλλά όταν τον ρωτούν για τους Κρεμαστούς Κήπους, παίρνει το καλογερίστικο ύφος του, σηκώνει το κεφάλι και τα χέρια ψηλά, λες και περιμένει την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος και δικαιολογείται με τον συνήθη μεμφίμοιρο τρόπο του: «Ένας απλός δήμαρχος είμαι κι εγώ, μην περιμένετε να σας λύσω όλα τα προβλήματα».

Στο Σαν Νορμάλ όλα είναι σύμβολα και αναλογίες. Αν ζεις στη συνοικία Καλέ, όλοι ξέρουν πως είτε δουλεύεις σε σουπερμάρκετ είτε κάνεις τον περιστασιακό ταξιτζή είτε μαντάρεις μεταποιημένα ρούχα. Γι' αυτό οι δρόμοι είναι αφρόντιστοι, οι γλάστρες δίχως χώμα, ο ουρανός μια ιδέα πιο γκριζος και οι μουσικές από τα ξεχαρβαλωμένα παράθυρα ακούγονται

στη διαπασών, λες και οι νότες πολεμούν μεταξύ τους ποια θα επικρατήσει σ' αυτόν τον κουραστικό αγώνα επιβίωσης. Σύμβολα και αναλογίες.

Αν πάλι ζεις στη συνοικία Μανού, τότε έχεις καταφέρει να ξεφύγεις από τη μιζέρια, έχεις ανέβει στην πολυθρύλητη μεσαία τάξη. Είσαι τραπεζικός, βιοτέχνης, έμπορος ειδών κιγκαλερίας. Εκεί οι δρόμοι έχουν φωτεινές σημάνσεις, τα παρτέρια είναι ανθισμένα με μια ιδέα ντροπής για την ανθοφορία τους και ο μόνος ήχος που ακούς, όποια ώρα και να περάσεις, είναι το σιγανό μαρσάρισμα κάποιου υβριδικού αυτοκινήτου, το ρυθμικό αλέγκρο που κάνουν τα γυαλισμένα τακούνια των υπαλλήλων όταν γυρνούν στα διαμερίσματά τους, και το βουητό του αέρα πάνω στις κλειστές πόρτες ασφαλείας. Σύμβολα και αναλογίες.

Χρειάστηκε να δαπανήσω τα τελευταία ψιλά που είχα στο πορτοφόλι μου για να πάω στους λεφτάδες με ταξί. Αν περίμενα στη στάση το λεωφορείο, ήταν βέβαιο πως θα έφτανα αργοπορημένος στο ραντεβού. Επτά το απόγευμα μου είπε να είμαι στο σπίτι τους, επτά έπρεπε να είμαι.

Αναγκαία σημείωση: Όπως δεν περνάει μετρό από την περιοχή, έτσι και το λεωφορείο κάνει μια τύποις κυκλική διαδρομή από το κέντρο έως τους Κρεμαστούς Κήπους. Επειδή, όμως, άδειο πάει και άδειο γυρίζει, ο δήμαρχος διατήρησε στη γραμμή μόλις ένα λεωφορείο, που ξεκινάει όταν κι όποτε το θυμάται ο οδηγός. Πολλές φορές και ποτέ. Δεν είχα περιθώριο να το παίξω κορόνα γράμματα. Μέτρησα με πόνο ψυχής τα ελάχιστα χρήματα που μου είχαν απομείνει και είπα «ας είναι, τουλάχιστον αν κλείσω τη δουλειά, θα τους τα πάρω χοντρά».

Είμαι ένας Αρσέν Λουπέν εγώ, ένας μασκοφόρος εκδικητής. Τυχαία διαβάζω τα περιοδικά μου;

Σε όλη τη διαδρομή προσπαθούσα να καταλάβω πού με βρήκαν. Πώς έπεσε το μάτι τους σ' εμένα. Συνήθως οι πλούσιοι της περιοχής προτιμούν προγυμναστές που δουλεύουν στο πανεπιστήμιο ή ακόμα και συνταξιούχους καθηγητές. Θυμάμαι πολύ καλά τον Δρ. Τριστ να μας λέει οργισμένος: «Ποτέ μην καταντήσετε να δουλέψετε γι' αυτούς τους κανάγιες. Δεν σας προετοιμάζω για τέτοιες χαμαλοδουλειές». Ήταν η μόνη φορά που τον ακούγαμε να χάνει την ασπίδα του ευγενούς φλέγματός του. Ευτυχώς που έχω να τον συναντήσω χρόνια. Δεν θα ήθελα με τίποτα να δει πόσο αποτυχημένος ήμουν πια.

Ό,τι μισούσα αυτό έπραττα.

Δεν μπορούσα να βγάλω άκρη. Να με σύστησαν οι γονείς κάποιου μαθητή μου το βρίσκω απίθανο. Όλοι τους ζουν στην Καλέ, δεν έχουν καμία απολύτως επαφή με τους πλούσιους. Όσο για τους γονείς τους, αυτοί καλά καλά δεν ασχολούνται με τα δικά τους παιδιά, «δάσκαλε, ό,τι και να κάνεις, στουρνάρι θα μείνει. Καλύτερα να μάθει μια τέχνη μήπως και βγάλει κανένα κομμάτι ψωμί» με βεβαιώνουν κάθε φορά, πόσο μάλλον να με προτείνουν ως κατάλληλο για τη μόρφωση των πλουσιόπαιδων. Άρα πώς;

Να ήταν, άραγε, η αγγελία που είχα βάλει πριν από δύο μήνες στη *Φωνή του Λαού*; Αυτό κι αν είναι απίθανο. Ποτέ δεν είδα κάποιον λεφτά να κρατάει τη *Φωνή*. Θεωρείται η εφημερίδα των προοδευτικών· γι' αυτούς είναι ένας επαίσχυντος πολτός μαύρου χαρτιού, που πάνω του κάποιοι σκοτεινοί επαναστάτες αφήνουν τις ιδεολογικές τους ακαθαρσίες. Τα πε-

ρισσότερα άρθρα της εφημερίδας μιλούν για σεισάχθεια, ίσες ευκαιρίες στον πλούτο και λαϊκή διοίκηση στα εργοστάσια. Θα ήταν παράδοξο να είχε δει η οικογένεια Κλο την αγγελία και έτσι να με πήραν τηλέφωνο.

Δεν με είχαν φωνάξει. Εκείνη το έκανε. Εκείνη με πήρε τηλέφωνο κάνοντας τις βασικές συνεννοήσεις για το ποιος είμαι, ποια είναι, τι θέλει, τι μπορώ να προσφέρω και πότε θα ήμουν εύκαιρος να βρεθούμε από κοντά. Είχα σημειώσει το όνομά της, αν και είναι δύσκολο να ξεχάσεις ένα όνομα τόσο σπάνιο, που, όταν το ακούς πρώτη φορά, πιστεύεις πως έρχεται από έναν κόσμο ονείρου. Ένα ανοιχτό λουλούδι, που μυρίζει σαν τη λαχτάρα της πρώτης άνοιξης.

Πόσο όμορφα μύριζε το όνομά της.

«Θίντα».

«Πώς είπατε;»

«Με λένε Θίντα, αυτό είπα. Θίντα Κλο».

Ποτέ δεν φαντάστηκα πως θα μπορούσε μια γυναίκα της πόλης μας να έχει τέτοιο όνομα, που έμοιαζε με μυστηριώδες όστρακο, που μέσα του έκρυβε κάτι πολύ σπάνιο. Φαντάστηκα εκείνη τη στιγμή τους γυναικείους χαρακτήρες στις ιστορίες της Λι Μπράκετ, που εξέδιδε το περιοδικό *Weird Tales*. Μια ταπισερί από θεσπέσια χείλη, ροδαλούς γλουτούς και χορευτικά βλέμματα περνούσαν μπροστά από τα μάτια μου, καθώς ξεφύλλιζα τις σελίδες. Με ρουφούσαν, με εξουθένωναν, με έκαναν να χάσω τη μιλιά μου. Να ήταν έτσι η Θίντα; Οι Ρωμαίοι έλεγαν *nomen est omen*. Το όνομα σημαίνει μοίρα. Ποια μοίρα έκρυβε αυτή η γυναίκα με το παράξενο όνομα και το ιδιαίτερο γρέζι στη φωνή;

Τι είδους στόμα έβγαζε τέτοιες τρίλιες; Με τι να ήταν πασπαλισμένες οι φωνητικές της χορδές; Πώς γίνεται ένα εμφανές τσάκισμα να παράγει τόσα ηδονικά κύματα; Τα μειονεκτήματα των ανθρώπων πολλές φορές είναι πιο χαριτωμένα από τα πλεονεκτήματά τους.

Θίντα Κλο, πού με βρήκες;

Πόσο νορμάλ μπορεί να είναι μια πόλη που λέγεται Σαν Νορμάλ;

Αφού είναι επινοημένη πώς γίνεται να υπάρχει στον χάρτη;

Άντρες, γυναίκες, παράξενα ζώα, ένα λευκό λιοντάρι
κι ένας συγγραφέας που βλέπει το βιβλίο του
να το γράφει κάποιος άλλος ενώνουν τις μοίρες τους.

Τελικά, γιατί όποιος μπαίνει στο Σαν Νορμάλ
δεν μπορεί να βγει με τίποτα;

Ένα σπονδυλωτό μυθιστόρημα με ανθρώπους
που κυκλοφορούν στους δρόμους αυτής της αλλόκοτης πόλης
και βιώνουν τόσο παράξενες καταστάσεις
που τους μοιάζουν απόλυτα φυσιολογικές.

ISBN: 978-618-03-3940-6

9 786180 339406

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83940

metaixmio.gr